

Mål C-112/20

Begäran om förhandsavgörande

Datum för ingivande:

28 februari 2020

Domstol som begär förhandsavgörande:

Conseil d'État (Belgien)

Datum för beslutet att begära förhandsavgörande:

6 februari 2020

Klagande:

A.

Motpart:

État belge

**CONSEIL D'ÉTAT, AVDELNINGEN FÖR FÖRVALTNINGSRÄTTSLIGA
MÅL**

11:e avdelningen

DOM

[utelämnas]

Föremål

A.,

[utelämnas]

Mot:

État belge

[utelämnas]

[Orig. s. 2]

I. Föremålet för ansökan

Genom ansökan som ingavs den 15 mars 2019 överklagade A. den dom som Conseil du contentieux des étrangers (utlänningsdomstolen) meddelade [den 21 februari 2019] [utelämnas].

II. Förfarandet vid Conseil d'État

[Utelämnas] [förfarandet]

III. Relevanta omständigheterna för prövningen av saken

Det framgår av vad som anförts i den överklagade domen att klaganden den 24 maj 2018 delgavs ett beslut med en uppmaning om att lämna landet – i kombination med kvarhållande i väntan utvisning –, och ett beslut om förbud mot återinresa, vilket delgavs dagen efter. Av dessa beslut framgår att klaganden har förklarat sig ha en belgisk partner och en dotter som är född i Belgien, men av besluten framgår varken de brott som han har begått eller den omständigheten att ”han genom sitt beteende anses kunna äventyra den allmänna ordningen”.

I den överklagade domen ogillas talan om ogiltigförklaring av dessa beslut. **[Orig. s. 3]**

IV. Den enda grunden

Klagandens argument

Klaganden har som enda grund gjort gällande åsidosättande av artikel 8 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, av artiklarna 7, 24 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, av artiklarna 7, 39/2, 39/56, 39/65, 62.2, 74/11 och 74/13 i lagen av den 15 december 1980 om utlänningars inresa, vistelse, etablering och utvisning, samt av principen om skydd för barnets bästa, proportionalitetsprincipen och principen om noggrannhet.

I en första anmärkning har klaganden kritiserat förvaltningsdomstolen för att anse att hans invändning om åsidosättande av artikel 24 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna saknar relevans, eftersom han inte har angett att han handlar för sitt underåriga barns räkning. Klaganden har härvid citerat artikel 74/13 i den ovannämnda lagen av den 15 december 1980 och preciserat att hans barn inte är utlänning, inte är den mot vilken de angripna rättsakterna riktar sig och således inte har talerätt. Klaganden anser att han inte är tvungen att agera i barnets namn för att barnets bästa ska kunna tillvaratas.

I en andra anmärkning har klaganden påpekat att det i den överklagade domen slås fast att ”vad gäller det påstådda åsidosättandet av artikel 74/13 i lagen är svaranden enligt denna bestämmelse visserligen skyldig att beakta vissa

omständigheter, men den innebär emellertid inte att svaranden är skyldig att motivera sitt beslut i denna fråga”. Klaganden anser att detta fastställande strider mot de i överklagandet anförda bestämmelserna, enligt vilka förvaltningsbeslut måste motiveras sakligt och rättsligt.

Vad för övrigt gäller anförandet att ”svaranden i förevarande fall har beaktat sökandens familjeliv i de angripna rättsakterna”, har klaganden gjort gällande att detta ”inte logiskt följer av föregående påstående”, eftersom [utlänningsdomstolen] inte har slagit fast att ”familjelivet har beaktats oberoende av beslutsmotiveringen”, och att detta är ”oförenligt med punkt 4.3.3 i domen, i vilken [utlänningsdomstolen] ifrågasätter motiveringen av de beslut i vilka svaranden anför att något familjeliv mellan sökanden och hans barn inte har kunnat bevisas”.

I en tredje anmärkning har klaganden kritiserat punkt 4.3.3 i den överklagade domen och gjort gällande att de överväganden som anges där borde ha lett till att de angripna rättsakterna ogiltigförklarades, vilket alltså inte skett.

I en fjärde anmärkning har klaganden hävdats att utlänningsdomstolens hänvisning till en dom från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna saknar relevans. Han anser att det i förevarande fall, till skillnad från vad som var fallet i det mål som avgjordes genom denna dom, är fråga om en passiv skyldighet att inte utvisa och inte en aktiv skyldighet att bevilja uppehållstillstånd. Klaganden har gjort gällande att det ”tvärt emot vad utlänningsdomstolen slagit fast, inte har varit möjligt att förmå sökanden att anför en utomordentlig omständighet [Orig. s. 4] som talar för att hans utvisning under tre år skulle kunna skada det familjeliv som skyddas i artikel 8 i Europakonventionen (och i artiklarna 7 och 24 i stadgan)”.

Klaganden har vidare anförts att det i den överklagade domen inte har förklarats på vilket sätt proportionalitetsprincipen har iakttagits, trots att detta bestritts i talan. Han har vidare anförts att barnet, för att kunna upprätthålla familjelivet tillsammans med honom, måste lämna unionen och avsäga sig möjligheten att faktiskt åtnjuta huvudparten av de rättigheter som ställningen som unionsmedborgare ger.

[Utelämnas] [de tolkningsfrågor som föreslagits av klaganden i det nationella målet]

Conseil d'États beslut

Vad beträffar den första delgrunden innehåller den överklagade domen följande avsnitt:

”4.1 Vad gäller den enda grunden har [utlänningsdomstolen] inledningsvis förklarat att den inte kan godta sökandens grund avseende åsidosättande av artikel

24 i stadgan, eftersom sökanden inte har angett att han agerar för sitt underåriga barns räkning ”.

Den föredragande domaren anser, underförstått men med all säkerhet, i punkt 4.2.3 i den överklagade domen att barnets bästa endast ska beaktas om det aktuella förvaltningsbeslutet uttryckligen avser barnet och det bestrids i dess namn vid Utlänningsdomstolen. [Orig. s. 5]

Sökanden har däremot anfört att ovannämnda artikel 74/13 i lagen av den 15 december 1980 föreskriver att hänsyn ska tas till barnets bästa när ett utvisningsbeslut fattas avseende en av dess föräldrar, ”varvid detta krav inte får begränsas till att avse endast beslut som rör barnet”.

Kritiken avser tolkningen av ovannämnda artikel 74/13, som införlivar artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna.

Innan det kan gås in närmare på klagandens olika invändningar finns det anledning att ställa en tolkningsfråga till Europeiska unionens domstol, såsom den fråga som återges i domslutet, och som avser tolkningen och räckvidden av skyldigheten att ta hänsyn till barnets bästa, i enlighet med artikel 5 i nämnda direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008.

[utelämnas] [uppgifter utan relevans]

MOT DENNA BAKGRUND

HAR CONSEIL D'ÉTAT (HÖGSTA FÖRVALTNINGSDOMSTOLEN, BELGIEN) BESLUTAT FÖLJANDE:

Artikel 1

Målet förklaras vilande.

Artikel 2

Följande tolkningsfråga hänskjuts till Europeiska unionens domstol för förhandsavgörande:

”Ska artikel 5 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna, enligt vilken medlemsstaterna vid genomförandet av direktivet ska ta hänsyn till barnets bästa, jämförd med artikel 13 i samma direktiv och artiklarna 24 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, tolkas så, att den innebär ett krav på att ta hänsyn till barnets (som är unionsmedborgare) bästa ska tas även när beslutet om återvändande fattats med avseende på en av barnets föräldrar?”

[Utelämnas] [**Orig. s. 6**]

[Utelämnas] [förfarandet]

[Utelämans] [förfarandet och domstolens sammansättning]

ARBETS
DOKUMENT